

Kraljeve slike.

Slika Nj. Vel. kralja Petra II. v velikosti 23—31 cm, ki jo je naslikal Božidar Jakac, je že gotova in se jo dobi za ceno 15 Din v

Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

išejo sovjetsko Rusijo kot raj. Rusija pa ni raj. Za to je dosti dokazov. Tja e bežalo dosti avstrijskih marksistov, a več se jih je vrnilo, ker tam niso našli raja. V Rusiji je ostalo za časa svetovne vojne dosti vojnih ujetnikov; poženili so se, vstopili so v službe, nekateri so prišli do blagostanja. Če bi bilo v Rusiji dobro, ki ti ljudje gotovo radi ostali tamkaj, a razočarani se po toliko letih vračajo v domovino, češ, tam ni mogoče živeti. V naših krajih se nahajajo še tudi bivši ruski vojni ujetniki, a tem niti na um ne pride, da bi se povrnil domov.

Pred kratkim je bila v Leningradu neka francoska družba — turisti. Med njimi je bil Peter Chaplin (Šaplen), ki je o utisih v tem mestu napisal članek v pariškem listu »Matin«. Značilno je, da je članku dal naslov »Pred vrati pekla«. Članek so seveda s slastjo objavili tudi ruski listi. Pisatelj pravi, da je Leningrad umirajoče mesto. V mnogih oknih so šipe razbite. Ljudje obeh spolov so zelo priprosto oblečeni, vsi brez pokrival, otroci so blede in vsi bosi, poslopja zanemarjena. Povsod revščina!

Ogledali so si oddelek kipov, podob, križev in drugih predmetov cerkvene ga značaja, katere so boljševiki narodili v cerkvah. Srebrni križ s Kristusovo podobo stane 120 frankov, ikone (podobe) po 300 frankov itd. Za 3000 frankov je prodajalka ponujala portret soproge Aleksandra II. Ponujala je tudi slike štirih hčera Nikolaja II. Eden izmed turistov se ni mogel zdržati, da bi ne rekel: »Čudno, da iščete dobiček iz slik svojih žrtev.« Po teh besedah je prodajalka, ki je bila doslej zelo ljubezniva, izpremenila svoj izraz in je postala hladna. Da bi ne nastal kak »incident«, se je dotični turist naglo odstranil.

Vse razkošne prodajalne v velikem mestu so zginile, vidijo se le navadne trgovine, pred katerimi stoji dolga vrsta ljudi, ki žele kupiti na karte najpogostejša živila. Tako opisuje Peter Chaplin sovjetski raj. Želimo, da bi to »rajsko« življenje na sebi izkusili vsi naši oboževalci komunistične Rusije.

Pomenljivo je tudi to-le: Letos septembra je sovjetska vojna mornarica z veliko ladjo »Marat« in dvema minonoscem obiskala poljsko pristanišče Gdini. Poljski mornarji so jih slovesno sprejeli, prirejali so jim na čast gostije, peljali so jih v Varšavo, kjer so sovjetski mornarji kupili po dva do tri pare čevljev. Toda, ko je sovjetska vojna mornarica hotela odpluti, se nista več pokazala dva poveljnika in 80 mor-

narjev. Iskali so jih, a jih seveda niso našli. Najbrže so raja ostali v »buržujskem peklu«, kot bi se bili vrnili v »komunistični raj«.

V Rusiji je gotovo zato tak pekel, ker tam vladajo tujci, ruski narod je samo suženj. Stalin sam je Gruzin, torej tujec, in je dosti svojih ljudi spravil na višja mesta. Glavno vlogo pa igrajo židje. Judje imajo največji vpliv v notranji in zunanji politiki. Ti ljudje seveda nimajo srca za narod, marveč le za-se in za marksizem. Zato držijo ljudstvo vedno pod bičem, gonijo ga v izgnanstvo, zlorabijo ga za nasilno delo ter ga izpostavljajo gladu. Na zunaj zastopajo Rusijo skoraj sami židje. Litvinov je žid; izmed njegovih treh namestnikov je Krestinski oženjen z židinjco; Sokolnikov je žid in Karahan Armenec. Izmed svetnikov zunanjega ministrstva sta Lapinski in Radek žida. Poslanik v Parizu, Dvoglevskij, je žid; Majskij v Londonu, Petrovskij na Dunaju, Jurčev v Tokiju in še mnogi drugi so židje, le Potemkin v Rimu, Aleksandrovskij v Pragi in Antonov-Ovsjenko

v Varšavi so Rusi. Trgovski predstavniki v Berlinu, Tokiju, Parizu, Rimu in Rigi so sami židje. Predsednik Čeke je žid Jagoda in izmed osem članov je pet židov. Poleg Gruzinov in Judov je pa še precej Armencev, Latišev in drugih narodnosti na vodilnih mestih; vsi ti niso prijatelji ruskega naroda.

Tako je Rusija v resnici pod oblastjo tujcev, ki jo brezsrčno tlačijo in izrabljajo. Kakor je znano, so bili pred svetovno vojno najhujši marksisti v Rusiji Judje, Gruzinci in Armeni. Po preukuciji so pa prišli ti ljudje do oblasti, a so ostali besni marksisti. Ti zdaj vladajo ruski narod, a da ga lažje vladajo, mora stradati, ker lačen človek se rajše ukloni. In da bi narod lažje obdržali v oblasti, so vpeljali kolhozna (skupna) gospodarstva in kolhozom na čelo so postavili judovske marksiste. Zato je Rusija v resnici »raj za Jude in marksiste«, pekel pa za krščanski, mehko čuteči ruski narod. Vsled tega noben pravi Slovan in Slovenec ne more ljubimkati z judovskim marksizmom.

Al. Kokelj.

Svetovni evharistični kongres. Letos se je ta kongres z izredno veličastnostjo in hkrati z iskreno pobožnostjo vršil v Buenos Airesu, glavnem mestu Argentine v Južni Ameriki. Čez dve leti se bo vršil v mestu Manili, glavnem mestu Filipinskih otokov, ki ležijo v Velikem ali Tihem Oceanu (morju) južno od Kitajske in severno od Avstralije. Prej je to otočje bilo pod vrhovno oblastjo Španije, od ameriško-španske vojne leta 1898 pa je pod oblastjo Zedinjenih držav Severne Amerike. Pod špansko oblastjo je katoliška cerkev na Filipinskih otokih bila v cvetočem stanju, potem pa jo je zadela katastrofa. Veliko je pomanjkanje duhovščine, ker je kolonialna vlada — Filipinski otoki so kolonija Zedinjenih držav — izgnala 700—800 španskih duhovnikov in odstranila redovnike. So župnije z 6000 do 10.000 duš brez duhovnika. Posebno hudo je na deželi, kjer morejo duhovniki svoje posamezne dušnopastirske postaje obiskati samo dva- do trikrat na leto. Hujše je to kot pa v pokrajinah poganskih misijonov. Kako je v teh razmerah z verskim življenjem, ni treba opisovati. Širi se vedno bolj in bolj pogansko mišljenje in življenje, katero podpira državna brezverska šola. Da bi zavedni katoličani pošiljali svoje otroke v zasebne katoliške šole, je rad tega nemogoče, ker takih šol ni. Ni namreč sredstev za zgradbo in vzdrževanje zasebnih šol, v to svrhu potrebna podpora iz bogate Amerike pa se zaman pričakuje. Tako vedno bolj propadata vera in pravica, bohotno pa se je razmahnila nevera ali vsaj verska mlačnost in nemoralno življenje. Evharistični kongres leta 1936 bo imel nalogo, da na tem otočju poživi vero ter dvigne ljudstvo iz brezdnosti, ki se v njem nahaja sedaj, do višine krščanske kreposti.

Kristus na Montblancu. Najvišja gora v Evropi — Montblanc — je cilj pre mnogim potnikom in turistom. Njegovega vrha ne doseže vsakdo, ki pride do njegovega vznožja. Komur ni sreča mila, da bi se povzpел na vrh, ki je pokrit s snegom ter oblegan z viharjem in nevihto, ostane v mestu Chamonix, ali pa v vasi Les Houches, ki je temu gorskemu orjaku še bližja. Nad vasjo se dvigajo strmi vrhovi. Rdeče igle imenovani. Na eni teh Rdečih Igl, vprav nasproti glavni gmoti Montblanca (Bele gore), so zadnji čas dogotovili neko zgradbo, ki je edinstvena na svetu: orjaški kip blagoslovljajočega Kristusa. Idejo tega kipa je sprožil in določno opredelil vaški g. župnik. Izvršitev te misli pa so omogočili tisti, ki so v to svrhu prispevali milodare. Kip stoji na jako vidnem kraju 1200 m nad vasjo. Kristusov kip je izdelan iz marmoru podobnega kamna ter je visok 26 m; podlaga, ki na njej stoji, je zgrajena kot kapelica. Notranjost kapelice je opremljena preprosto, pa lepo. Zada za oltarjem je okno, odkoder je čudovit pogled na najvišjo evropsko goro. Kristus je tako upodobljen, da dviga desnico v blagoslov. Čaroben je pogled nanj zlasti zvečer, ko se kip razsvetli z žarometi. Tako proslavlja veličastna priroda njega, ki je njen stvarnik in milostni kralj.

Vrnitev in hvala katoliški cerkvi. Carigraski patriarh Nestorij je zanimal, da bi se smela Marija imenovati Mati božja, ter je krivo tolmačil razmerje med božjo in človeško naravo Kristusovo. Njegov nauk, ki ga je občinski cerkveni zbor v Efezu — v Mali Aziji — obsodil leta 431 kot krivo vero, se je ohranil v Mezopotamiji (pokrajina med rekama Evfrat in Tigris), v Perziji in v Prednji Indiji ob takozvani Malabarski obali. Nekaj teh malabarskih Nestorijancev (bilo jih je 15 tisoč) se je vrnilo v katoliško cerkev pod vodstvom dveh škofov: Mar Ivanios et Mar Theophilos. Zgodilo se je to l. 1931. Cilj obeh škofov je, da pridobijo vse

rojake — krivoverce za katoliško vero. Mar Theophilos se je nedavno vrnil iz Evrope, kjer je potoval 10 mesecev, ter izjavil naslednje: »V največjo tolažbo, ki mi bo ostala kot najljubši spomin, mi je na mojem evropskem potovanju bilo, da so me vsi: verniki, duhovniki, škofje, nadškofje in kardinali, povsod sprejeli kot brata, čeprav sem bil tuje. Po dobi ločitve in osamljenosti, ki sem v njej prejel živeti, se zahvaljujem Bogu, ki mi je v svoji dobrotljivosti po-

kazal pot v svetovno cerkev Kristusovo. Kako pametno je tukaj vse! Kako nespametno je vsako drugo pojmovanje o načinu božje časti in službe! Prekrasni dokazi žive vere, ki sem jih doživel v velikih romarskih cerkvah Evrope, me spremljajo kot dragocen spomin v domovino. Še sedaj me prevzame ginjenost, ako mislim na obiske pri sv. Očetu, ki me je štirikrat sprejel ter dal tako lepe dokaze svoje ljubezni!«

Kurat Matija Ljubša †

V celjski bolnici je preminul 11. novembra popoldne vpokojeni kaznilniški kurat g. Matija Ljubša.

Rajni se je rodil 24. 2. 1862 pri Sv. Antonu v Slov. goricah in je prejel mašniško posvečenje leta 1887 v Gradcu. Nekaj let je kaplanoval ob meji graške in lavantinske škofije, nakar je dobil mesto kurata v kaznilnici Karlu pri Gradcu. Kot vpokojeni kaznilniški duhovnik je živel dokaj let v Gradcu. Bil je velik prijatelj in buditelj naših slovenskih visokošolcev, ki so bili člani katoliškega akademškega društva »Zarja«, kojega častni član je bil blagopokojni. Mnogo je storil z besedo in nasveti v društvu »Kres«, v katerem so se zbirale v Gradcu slovenske služkinje.

Po prevratu je moral tudi g. Ljubša zapustiti Gradec. Prišel je v Maribor in prejel zaposlitev v upravi listov Cirilove tiskarne.

Iz Maribora se je preselil v Celje in je bil zaposlen v pisarni mestne župnije do svoje smrti.

G. kurat je bil liki mravlja marljiv tudi na polju zgodovine in je bil priznan v tej stroki, s katero se je začel pečati že v mladih kaplanskih letih. Napisal je mnogo zgodovinskih člankov, sestavkov in opisov.

Po svoji naravi je bil g. Matija vesel, družaben, radodaren in vsakemu na uslugo. Predvsem pa treba naglasiti njegovo navdušeno narodnost pod rajno Avstrijo, ko je bilo težko, povdarjati in se zavzemati v Gradcu v javnem življenju za slovensko stvar.

Blagemu, delavnemu ter slovenski narod požrtvovalno ljubečemu g. kuratu ohranimo časten ter hvaležen spomin. Spominjajmo se ga v naših molitvah!

R. I. P.!

Nesreče.

Občutna požarna škoda. V Jelenčah na Pesnici pri Mariboru je pogorelo v noči bolj na samem stoječe gospodarsko poslopje, last posestnika Avgusta Frajzmana, ki ni bilo niti zavarovano. Zgorel je hlev s krmo in znaša škoda 150.000 Din. Najbrž je zažgal kak poteh, ki je hotel prenočiti na samotnem hlevu in je prižgal vžigalice.

Posestnica pogorela. V Stražgojncih pri Ptujju je uničil od zlobne roke podtaknjen požar posestnici Prosenjak gospodarsko in del. stanovanjskega poslopja.

Smrtna nesreča otroka. Na Frankolovem je padla enoletna hčerkica kuharice Marije Štimulak z zapečka na razbelfen štedilnik, kjer se je tako opekla, da je podlegla opeklina v celjski bolnici.

Smrtna avtomobilska nesreča. Dne 8. novembra se je pripetila na cesti med Zalcem in St. Petrom v Savinjski dolini avtomobilska nesreča, koje smrtna žrtev je postal Ivan Uršič, posestnikov sin iz Podloga pri St. Petru. Kolesar Uršič je zadel v avtomobil trgovca Josipa Rojnika s Polzele, ki je pripeljal iz nasprot-

ne strani. Trčil je z glavo ob blatnik. Udarec je bil tako silen, da je kolesarju počila lobanja in je hitro izdahnul.

Razne novice.

Zagoneten krvav slučaj. Dne 8. nov. so pripeljali v delavnice državnih železnic v Mariboru salonski voz iz Beograda v pregled. Na podstavku voza pa so opazili delavci znake človeške krvi, in našli so tudi manjše koščke mesa. O tem so obvestili vodstvo delavnice, ki je

takoj javilo zadevo pristojni varnostni oblasti. Tja se je podal uradni zdravnik v spremstvu policijskega uradnika ter ugotovil, da so koščki mesa človeški. Uradni zdravnik je našel pri natančnejšem pregledu košček lobanje, katerega so se držali daljši ženski lasje kostanjeve barve. Po zdravnikovem mnenju in ugotovitvah je bila nesrečnica ženska, ni pa ugotovljeno, ali se je zgodila smrtna nesreča, ali je ženska izvršila samomor, ali pa se je nad njo izvršil zverinski zločin. Madeže krvi in koščke mesa so očistili delavci, predstojništvo mariborske policije pa je razposlalo vsem postajam ob progi Maribor—Beograd okrožnico, v kateri poizveduje, kje bi se bilo zgodilo strašno dejanje, katerega žrtev je postala neznana ženska.

Od modrasa pičena. Delavčeva žena Marija Poškova v Polulah pri Celju je razvešala perilo. Pri tem opravilu jo je pičil modras in so jo oddali v celjsko bolnico.

Naplavljeno truplo. Pri Rogoznici na Dravskem polju je naplavila Drava truplo 40letnega, neznanega moškega, ki je moralo biti že dalje časa v vodi. Neznane je bil brez vsakih listin.

Mladega hribolazca pogrešajo. 25letni Jožef Jezeršek iz Šiške pri Ljubljani se je podal dne 27. oktobra v planine z obljubo, da bo doma za praznik Vseh svetnikov. Vzel je s seboj živeža za 3—4 dni in pripovedoval, da se bo podal v družbi dveh Ljubljancev in dveh Kamničanov z Velike Planine preko Konja in Planjave na Sedlo, na Koroško Sedlo in na Krvavec. Ker je bilo za Vse svetnike skrajno slabo vreme, se pri Jezerškovih niti vznemirjali niso, ker Joška še ni bilo s planin. Prepričani so bili, da čaka v kaki planinski koči na zboljšanje vremena. Ko pa fant ni bilo na spregled 11 dni, se je podal oče v Kamnik na tajništvo Planinskega društva in povedal, da je morda sin ponesrečil kje v gorah. Kamniški planinci raziskujejo zagonetno zadevo.

Blaznikova »Velika pratika« za leto 1935 je izšla letos že devetdesetlet. Za ta jubilej je prav lepo in primerno opremljena. Znano je, da hočejo imeti Slovenci samo to pratiko, ne samo pri nas doma, temveč tudi v inozemstvu, v Ameriki, Nemčiji, Avstriji, Italiji itd. Ta edino prava in res domača pratika se naroča pri tiskarni I. Blasnik nasled. v Ljubljani.

1036

Obžalovanja vredni slučaj.

Aretacija pod sumom rop. Orožniki iz Lučan so zaprli 31letnega Josipa Čepe iz Slemen pri Selnici nad Mariborom, o katerem gre glas, da se je preživljal s tihotapstvom. V Avstriji so ga celo osumili rop, češ, da je napadel v tihotapski družbi švercerja in ga je prisilil z orožjem v roki, da mu je izročil 4000 Din vredno pritihotapljenega blaga. Čepe je zaprt v Arvežu na avstrijski strani ob severni meji in taji očitani mu zločin.

Vlomilec okradel staro vdovo. — V Šmartnem pri Litiji stanuje v pritlični hišici na dvorišču peka Drčarja 80letna vdova po železničarju Reza Razpotnik. Bable je šlo zjutraj v cerkev k sv.

KAKAO ZA 4 OSEBE 1

Pridna gospodinja skrbi, da so člani njene družine vedno krepki in zdravi. Zato jim nudi za zajtrk skodelico kakaoa. Posebno slasten in tečen je **Mirim kakao**, ki ga dobite pri vsakem trgovcu. Zavitek **Mirim kakao** za štiri osebe velja samo Din 1.— 1133